

Das Feuerschiff

Siegfried Lenz

Download now

Read Online ➞

Das Feuerschiff

Siegfried Lenz

Das Feuerschiff Siegfried Lenz

Das Feuerschiff soll anderen Schiffen in Seenot helfen. Während der letzten Wache wird ein in Not geratenes Boot gerettet, auf dem sich lang gesuchte Verbrecher befinden. Diese sind schwer bewaffnet. Der Kapitän des Feuerschiffs sucht nach einer friedlichen Lösung, da kommt es zur Besetzung des Feuerschiffs. Die Besatzung beginnt eigenhändig, die Verbrecher zu überwinden...

Das Feuerschiff Details

Date : Published January 1st 1966 by Deutscher Taschenbuch Verlag (first published 1960)

ISBN : 9783423003360

Author : Siegfried Lenz

Format : Taschenbuch 233 pages

Genre : Fiction, European Literature, German Literature, Classics, Short Stories, Cultural, Germany

 [Download Das Feuerschiff ...pdf](#)

 [Read Online Das Feuerschiff ...pdf](#)

Download and Read Free Online Das Feuerschiff Siegfried Lenz

From Reader Review Das Feuerschiff for online ebook

Giovaennchen Lozano says

Esta es la historia de un marino, un viejo lobo de mar, que se ve en la necesidad de trabajar en un barco señal, un buque que funciona como faro en el Mar del Norte, enfrentandose al hastío, al aburrimiento, al frío y a la soledad. Es su castigo por haberse comportado un poco mal, poco valiente y más bien contra las reglas de los navegantes. Y como tiene mala fama dentro del gremio, aparentemente es blanco fácil de corrupción y burlas. Y bueno, ya le falta poco para retirarse, de algjarse de su preciado mar, entonces suceden una serie de hechos que cambiarán su vida. ¿Llegará esta a su fin antes de lo previsto? ¿qué pasará? Creo que existen algunas obras de Siegfried Lenz traducidas al español, pero no se si ésta es una de ellas. A mí en lo personal me gustan mucho las historias de marineros, de navegar y de piratas, por lo que la recomiendo, aunque no es de aventuras.

Matt says

The lightship. Chained to the seafloor, it assumes the role of a lighthouse, warns passing ships of shoals, or, in this case, mines, that are left in the Baltic Sea after WWII. Nine years after the war the mines are mostly cleared and the lightship has had its day. For the final watch captain Freytag takes along his teenage son. One day the ship's crew takes three men on board, apparently shipwrecked, who turn out to be violent criminals. They try to force Freytag and his men to help them in their flight. In the limited space of the vessel a psychological and physical struggle develops.

On the surface this is a thrilling crime/murder-story on high sea. There's bound to be conflicts galore: The exchanges between Freytag and Caspary, leader of the gangsters, two men who cannot be more different in character, the struggle of the captain's son, whose respect for his old man hit rock bottom after an incident in the captain's past, the disputes among the members of the ship's crew on how to best deal with the situation. Apart from the obvious crimes the most notable themes, to me, are: Duty and responsibility, bravery and cowardice. How to approach the bad guys that have the guns? Is it better to be a living coward than a dead hero? Is martyrdom worth the risk?

Wer keine Waffen hat und keine Gewalt, hat immer noch mehr Möglichkeiten, und manchmal glaube ich, dass hinter diesem Wunsch, sich um jeden Preis den Gewehrmündungen anzubieten, der schlimmste Egoismus steckt.

I like the book, but – and I hate to say it –, I don't love it. I expected more from one of my favorite German authors. To me this book fails stylistically and linguistically in comparison with other books by Lenz I read (e.g. his most famous one, *Deutschstunde*, and my favorite *Die Klangprobe*). The prose here is too functional for my taste, too detached, and some of the dialogs are downright awkward. I wondered why that is. Of course the author was only 34 when this book was first published in 1960, and maybe he hasn't found his style yet. Another reason might be his admiration of Ernest Hemingway back then (Lenz later distanced himself from Hemingway and moved on to Faulkner). I am in no way an expert when it comes to Hemingway, but I think some parts of *The Lightboat*, especially the captain's back-story, are rather *Hemingway-ish*. Anyway, it's a style that doesn't speak to me very much.

In a speech Lenz once said:

Ich schätze nun einmal die Kunst, herauszufordern, nicht so hoch ein wie die Kunst, einen wirkungsvollen Pakt mit dem Leser herzustellen, um die bestehenden Übel zu verringern.

I do not esteem the art to challenge as highly as the art to create an effective pact with the reader in order to decrease the present evils.

(thanks to Steve for the translation of this quote)

In this book the pact with this reader wasn't formed very well.

This work is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 3.0 Unported License.

Džana says

"Was ist passiert?" fragte Freytag. Nichts. Nichts ist passiert im ganzen Buch.

"(...) Und was wird die Hafenpolizei tun - jetzt, wo sie alles weiß."

"Sie wird etwas mehr tun, als du getan hast." Endlich! Aber es ist zu spät jetzt, weil es fast Ende ist.

Dieses Buch war langweilig. Freytag, die Hauptfigur, ist rückgratlos und ein Feigling. Die andere Figuren machten nichts auch, obwohl sie wollten, etwas zu passieren. Ich sehe keinen Sinn in diesem Buch. Es war nicht unterhaltsam!

leonie says

what an unhappy ending

Ilse says

read for class

Lester says

Die 'Erzählungen' waren eigentlich besser als das Haupttitel. Lenz hat einer Begabung bei der Darstellung von Intensiven Akteuren, und seltsame Situationen. Aber das Anfang von Feuerschiff war mir einfach zu lang.

John Paul says

So I found this book again during the move. I think this was the first novel I owned. When we were young my mom bought for each of us different (and random) books. The other book in the lot that I remember is something about a seagull. (I opened a new tab, went to Goodreads again, and search for Jonathan Livingston Seagull, and found the book. Sometimes my mind stores these random information lol).

I read both novels but barely remember the story. I know I didn't like The Lightship much, and preferred the seagull book, but I was young then, so maybe my views changed. I won't leave a rating right now, I'll leave one after I re-read the book.

Guido says

Natuurlijk is 'Duitse les' is een absoluut meesterwerk. En voor uitgeverij Van Genneep was het een onverhoopte - en verdiende - bestseller. Maar moeten we alles lezen van Siegfried Lenz? 'Het lichtschip' is, vermoed ik, gepubliceerd in de slipstream van het succes van 'Duitse les': een kwestie van het ijzer smeden als het heet is. En daar is niets op tegen. Maar wie eenzelfde niveau als dat van 'Duitse les' verwacht is er wel aan voor de moeite. 'Het lichtschip' is een aardig verhaal, maar gaat gebukt onder de stereotiepen: 'goed' (de brave kapitein) versus 'kwaad' (de drie booswichten), het vader-zoonconflict, enz. Nuttig ook voor wie zijn maritiem vocabularium wil uitbreiden. Maar het moraliserend sausje blijft op de maag liggen.

Cindy says

4,5

Bart Van Overmeire says

Weer een fijn boekje van de Duitse grootmeester van de fijne boeken. Voor de duidelijkheid: het verkleinwoord slaat enkel op het aantal bladzijden.

Wel niet zijn beste, dat blijft mijn eerste kennismaking met hem, 'Bureau gevonden voorwerpen'.

Sub_zero says

4/5

Con la publicación de 'El barco faro', Impedimenta emprende una atrevida andadura editorial que pretende rescatar a uno de los escritores alemanes más representativos de la posguerra. La novela breve que da título a esta estupenda (un tanto heterogénea) recopilación de relatos es, en pocas palabras, un pequeña obra maestra que ahonda en cuestiones de profundo calado moral relacionadas con la disyuntiva entre el bien y el mal, la pesada carga que a veces acarreamos por culpa de nuestros errores y el carácter aleccionador de las deshonras pasadas. En ella, el capitán de un barco faro antiminas se prepara para afrontar tranquilamente su

última guardia hasta que un grupo de traficantes armados se cruza de forma irremediable en su camino, haciendo presagiar sobre toda la tripulación un desenlace trágico. Aunque la pieza que introduce esta colección es sin duda la que más me ha gustado, Siegfried Lenz no escatima sensibilidad literaria ni alardes estilísticos en el resto de la antología a la hora de reflejar las luces y sombras (sobre todo sombras) de la vida en alta mar, las reyertas políticas, las atrocidades de la guerra o las obsesiones e inquietudes más frecuentes del alma humana.

LaViejaPiragua says

UN BUEN EJEMPLO DE LA DESOLACIÓN MORAL Y ANÍMICA DE LA ALEMANIA DE POSGUERRA

Ser alemán durante los quince años que siguieron al final de la Segunda Guerra Mundial no debió de resultar una tarea fácil. El país se hallaba hundido económica y moralmente, y un sentimiento de culpa y vergüenza colectivos lastraba a toda una generación. En ese contexto tan difícil surgió el “Grupo 47”, formado en 1947 (de ahí el nombre) por un buen número de novelistas, críticos literarios y otros intelectuales alemanes a los que unían sus dramáticas experiencias vitales y unos intereses literarios comunes. Algunos de sus miembros, los de mayor proyección internacional, son muy conocidos, entre nosotros, como el premio Nobel Günter Grass; el pensador Hans Magnus Enzensberger o el últimamente algo olvidado Heinrich Böll. Junto a ellos, hubo otros, menos internacionales, pero que resultan igualmente interesantes. Uno de ellos es Siegfried Lenz.

Los relatos que componen “El barco faro” (1960) son todos de muy buen nivel, pero hay dos que sobresalen por encima de los demás, quizás porque sean los que mejor ilustran esa confusión colectiva de carácter moral y anímico de la que hablábamos al principio: son el primero, la novela corta que da título al libro; y el último, “Los humores del mar”. En “El barco faro”, una embarcación que permanece anclada e inmóvil frente a la costa a modo de faro flotante, se ve asaltada por un grupo de delincuentes después de haber sido rescatados de un naufragio. A partir del momento en que esos elementos extraños y agresivos suben a bordo, se desatan fuertes controversias entre la tripulación y su capitán acerca de lo que se debe hacer frente a la agresión que están sufriendo. En esa disputa casi silenciosa, hay un elemento que mina la autoridad del capitán, su presunto comportamiento poco honroso en un episodio del pasado. No es difícil ver en esta historia casi alegórica, las dudas morales de los ciudadanos alemanes, que pudieron sentirse a la vez víctimas y culpables por su sometimiento a la violencia de los nazis.

“Los humores del mar” cuenta las peripecias de un grupo de hombres que, en su huida de Alemania a bordo de una precaria embarcación, deben enfrentarse a la niebla y las tormentas para intentar llegar a las costas de Dinamarca sin ser descubiertos por los guardacostas. Este relato, no sólo puede representar la claustrofobia que debieron de sentir muchos alemanes dentro de un país aislado y agresivo al mismo tiempo (otra vez la alegoría), sino que recrea un episodio de la vida del propio Siegfried Lenz, que hacia el final de la guerra decidió desertar del ejército y se refugió en Dinamarca.

Del resto de los relatos, me gustan especialmente “Un amigo del gobierno” y “El hijo del dictador”. Ambos resultan tan actuales que podrían desarrollarse, por ejemplo, en la Corea del Norte de nuestros días.

Stefan says

Schon der erste Satz führt dem Leser die Situation vor Augen: »Sie lagen und lagen fest bei den wandernden Sandbänken.« Die Handlung spielt auf einem Feuerschiff, also auf einem festen Orientierungspunkt für die Seefahrt, gewissermaßen einem Leuchtturm in Schiffform. Da sich das Schiff nicht von der Stelle bewegt, ist die Besatzung gewissermaßen dort gefangen und auf ein Versorgungsschiff angewiesen.

Es ist die letzte Wache, bevor das Schiff eingezogen und durch eine Leuchttonne ersetzt wird. Kapitän Freytag hat aus diesem Grunde seinen Sohn Fred mit an Bord genommen. Dieser entdeckt offenbar Schiffbrüchige und sein Vater veranlasst, dass sie an Bord geholt werden. Zunächst erscheinen sie freundlich und dankbar, doch im weiteren Verlauf kommt es zu einem Wendepunkt, denn die Geretteten stellen sich als Banditen heraus. Die Besatzung ist in der Überzahl und möchte sie gewaltsam ruhigstellen, doch Freytag verbietet dies. Er möchte nicht mit einer Gewehrmündung verhandeln. Die Lage spitzt sich zu – und zwar nicht nur wegen des äußeren Konflikts zwischen Besatzung und Banditen, sondern darin verwoben auch wegen eines zweiten, inneren Konfliktes zwischen Freytag und seinem Sohn.

Angeregt zur Lektüre wurde ich übrigens von der gut gelungenen Verfilmung des NDR aus dem Jahr 2007 unter der Regie von Florian Gärtner und mit Jan Fedder und Axel Milberg in den Hauptrollen.

Mido says

no HANGE IN CHARACTERS

Sini says

Ik hou wel van de romans en novellen van Siegfried Lenz. Naar mijn smaak is zijn geweldige roman "Duitse Les" wel zijn absolute hoogtepunt, en ook veel beter dan de rest, maar ook die rest is nog steeds heel genietbaar. Zo ook "Het lichtschip", uit 1960, vertaald in 1961, en in stevig herziene vertaling uitgegeven in 2011. Een mooie, gecondenseerde en korte roman, die in een kleine 160 bladzijden ons allerlei gedachten biedt over moeilijke keuzes tussen actie en afzien van actie of tussen plicht en avontuur,.

Het verhaal speelt op een lichtschip, een schip dat is verankerd als een soort vuurtoren midden op zee. Zelf vaart het niet, maar als lichtbaken maakt het wel andere schepen mogelijk om te varen, zonder tegen verraderlijke zandbanken aan te lopen en zonder op mijnen te stoten. Maar het is de laatste dienst van het lichtschip: het baken wordt binnenkort uit dienst genomen, evenals zijn kapitein, de zwijgzame Freytag. De symboliek van dit alles, die bij andere schrijvers al gauw in kitsch zou ontaarden, wordt door Lenz juist sereen, bondig, en in aangenaam traag tempo uitgewerkt: een baken, een kapitein en een idealistische mentaliteit om anderen tot baken te dienen, lopen allemaal ten einde. Niet alleen omdat het lichtschip zijn functie verloren heeft, maar ook omdat de mentaliteit van kapitein Freytag bij zijn bemanning en zijn zoon onder kritiek staat. Die mentaliteit is: in situaties van groot gevaar niet onbezonnen handelen, geweld niet beantwoorden met tegengeweld, de schade beperkt houden door af te zien van al te drieste pogingen om die schade met krachtdadige actie te voorkomen. Voor Freytag zijn dit kernwaarden, die hij naar mijn smaak ook in fraaie en bijzonder bondige zinnen verwoordt, maar voor zijn zoon en Freytags bemanning zijn het loze frasen waaronder pure lafheid schuilt. Prachtige figuur, die Freytag, erg ontroerend als oneigentijdse en niet begrepen anti-held, zoals zo veel personages bij Lenz.

Dit alles krijgt vorm en pregnante inhoud doordat het lichtschip, juist in zijn laatste dienst, drie

schipbreukelingen oppikt die gewapende criminelen blijken te zijn. De bemanning wil deze criminelen inrekenen en overheersen, Freytag niet. De criminelen willen het lichtschip als schip gebruiken, maar dat wil Freytag ook niet: hij houdt vast aan de functie van het schip als onbeweeglijk baken, en ook aan zijn eigen mentaliteit om juist geen harde heroïsche actie in te zetten. En om beide standpunten wordt hij bespot. Niet in de laatste plaats door een van de criminelen, de ongelofelijk welbespraakte dokter Caspary, in alles het tegendeel van Freytag. Want Caspary is de avonturier die alle wetten overtreedt en die zijn leven vormgeeft als dubbelzinnig en voor alle conventionele geesten ongrijpbaar spel. Een verankerd schip dat als vuurtoren dient is voor Caspary iets volkomen belachelijks: wilde vaart moet men zoeken, avontuur, het feest van de onbestendigheid!

Het mooie van deze bondige roman vind ik vooral dat beide kanten van die tegenstelling tussen Freytag en Caspary sterk worden uitgewerkt, en dat die tegenstelling nergens wordt opgelost. Beide personages en hun standpunten zijn fraai uitgewerkt, daardoor krijgt geen van beiden eenduidig gelijk, en juist dat maakt dit boek voor mij interessant. Want ja, Caspary is een schurk, en tamelijk gewetenloos bovendien, maar zijn gedachten over het leven als ongewis avontuur zijn met meeslepende smaak opgeschreven. Bovendien heeft hij heel misschien ook wel gelijk als hij Freytag verwijt dat die te onavontuurlijk is, zichzelf en zijn schip te veel tot onbeweeglijk baken wil maken, en daardoor te weinig heeft meebewogen op de woeste en grillige stroom die het leven in wezen is. Tegelijk is juist die anti-heroïsche vasthoudendheid van Freytag, hoe oneigentijds en onbegrepen en deels zelfs discutabel ook, voor mij even ontroerend als bewonderenswaardig. Zeker aan het voor mij verrassende slot van de roman, waarin in elk geval wel zonneklaar duidelijk wordt dat Freytags afzien van radicale actie niet uit lafheid voortkomt.

Een mooie roman dus, met intrigerende tegenstellingen die op mooie wijze niet worden opgelost. Ik waardeerde de bondigheid en de sfeer. Ik waardeerde ook de spanning, die opgewekt wordt door geregelde verrassingen in de plot, door de continue dreiging van geweld, en door de claustrofobische setting van al die mensen die met elkaar gevangen zitten op een onbeweeglijk schip midden op zee. Ook de intrigerende gedachtewereld van de schurk Caspary amuseerde mij het hele boek door. Maar ik bewonder toch vooral de onnadrukkelijke manier waarop Lenz ons mededogen en ons respect oproept voor Freytag, de antiheld die vasthoudt aan de onbeweeglijke verankering van zijn lichtschip, en aan zijn door iedereen bespotte, oneigentijdse, niet- actiegerichte en dus anti- heroïsche waarden.
